

SZÍV ERNŐ

Februári kislegyem

Volt öt csinos kis nyakam. Szereztem hozzá a multiból leértékelt, még éppen alkalmas szavatosságú aprólékokat, szárny, farhát, máj, zúza. Kacsa. Egy halott állat. Szépen meg fogom főzni, lesz nekünk kacsaleves. Nem járnak jól nálunk az állatok, az az igazság. Jó, a múltkori vasárnapon följött hozzánk egy drótszőrű tacsó. Elsőre halálra rémültem. Aztán megnyugodtam, mint a kihűlt tejbegríz. Mert én ilyen aranyos négy lábút még nem láttam, jött és ment a bútorlábak között, kopogott a körme, fölfedezett, hol a kanapénak ebbe a sarkába fészkelte magát, hol amoda, föluggott a szabad fotelre, már védte is a kis lakást, ugatott az ateistán kongó lépcsőháznak, a lépcsőházon átsiető mindenféle lépteknek, szellemeknek, árnyalakoknak, elhazudott múltnak, a liftnek, ami tkp. angyal. Jól érezte magát, míg egy drámát igazgattunk a gazdájával. Szóval hogy az állatok. Megfordult nálunk a szúnyog. Nagyon ritkán csótány szaporázik át a padlózatán. Szaporázna. Volt ez a poloskás időszak. Kis helikopter, belezummög a leggyanútlanabb pillanatba, borzadály. Galamb száll az erkélyre, én ki nem állhatom őket. Cinke is jön néha, nekik van etetőjük is. A múltkor egy szarka cserregett a peremen, lopni akarsz, kisfiam? Hess. Ja, igen, volt ősszel, késő ősszel ez a muslincás időszak, egyszerre csak megsokasodtak, icipici rovarok, a gyümölcsre utaznak. Állítólag kiirthatatlanok, de aztán elfogytak ők is, ahogy kevesedett a nappalok fénye. Ahogy bebállagott a klubba a tél, icipici trombitájukkal visszavonulót fújtak. Jutott eszembe most meg a zsizsik. Azzal nem tudok mit kezdeni. Ideköp, odaköp, időről időre megjelenik. Hiába túrom át a gasztronómiai őrsárcákat, valahol mindig berendezkedik. A legváratlanabb helyeken. Időről időre kicsiny pókok szőnek könnyű álmokat a mennyezeten. Több állatunk nem volt. Na, de ez a kacsaleves! Nekem a kacsa nyakára egy könyvtáros kisasszony barátnő hívta föl a figyelmemet, a szegedi Balog Évike, és azóta időről időre főzöm is. Megállok a szárnyasbolt előtt, látom a halomba emelt kacsanyakat, mennyi kivégzés, te jó ég, na, jó, Balog Évike. És ahogy főztem megint, ahogy pucoltam a harsogó zöldséget, egyszerre megláttam ezt a rettenetesen váratlan februári látogatót. Egy kicsi légy. Elszállt, visszaszállt, elszállt. Kiskomám, nem aludni kéne? Épp most őrröng kint a szél, vonul ránk a sarkvidéki hideg, jajongva dőlnek a fák, a villanyoszlopok, fölszakad a fészereket óvó bádóg, törnek az ágak, te meg felébredtél. Rosszat álmodtál, rémeset? Madárcsört, embertenyeret, halálos csapót? Mit kerestél ebben a furcsa, szélsőséges februárban? Zummögött még valamit. Nem értettem. A légy állítólag magányos lény. Vagy az kellett volna neki, a szerelem? Azt álmodta valahol, valami kicsiny, sötét, biztonságos zugban, hogy szeret, hogy vágyik, és erre, mintha Isten költögetné az ügyetlen kezével, föl kellett ébrednie, csak mert a szerelem a legszebb fölébredés? És most keresi azt, aki még nincsen, vagy még alszik?